

Sygn. akt I CZ 90/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi Z. D. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa (...), wydanego
w sprawie z powództwa K. Ś.
przeciwko Z. D.
o wyłączenie współnika,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 listopada 2016 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt I WSC (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę Z. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 listopada 2014 r., wydanego w sprawie I ACa (...), jako wniesioną przez pełnomocnika nieupoważnionego do reprezentowania skarżącej przed Sądem Najwyższym. Przyjął, że przedłożone pełnomocnictwo jest sformułowane ogólnie, nie wyraża wprost prawa do występowania przed Sądem Najwyższym, a pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje umocowania do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Dostrzegł, iż wzywając pełnomocnika do przedłożenia pełnomocnictwa, błędnie zastrzeżono rygor niewykonania zobowiązania, w postaci zwrotu skargi, zamiast jej odrzucenia, ale nie miało to wpływu na skuteczność zastosowania art. 424⁶ § 3 k.p.c.

W zażaleniu skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego. Zarzuciła naruszenie art. 424⁶ § 3 w związku z art. 87¹ i art. 91 k.p.c. poprzez bezzasadne uznanie, iż przedłożone pełnomocnictwo jest niewystarczające do reprezentowania skarżącej przed Sądem Najwyższym oraz błędne opatrzenie niewykonania zobowiązania rygorem zwrotu, zamiast odrzucenia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rację ma Sąd Apelacyjny, iż pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z mocy samego prawa (art. 91 k.p.c.) uprawnienia do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i udziału w postępowaniu wywołanym jej wniesieniem, skoro w znaczeniu technicznopprocesowym skarga wszczyna nową sprawę, której celem jest kontrola legalności orzeczenia (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN – zasada prawna z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122). Pełnomocnictwo procesowe udzielone przez skarżącą adwokatowi A. C. do reprezentowania w sprawie z powództwa K. Ś. przeciwko Z. D. o wyłączenie współnika, nie uprawniało, zatem pełnomocnika do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, co czyniło zasadnym

wystosowanie wezwania do przedłożenia pełnomocnictwa upoważniającego do reprezentowania przed Sądem Najwyższym. W wykonaniu zobowiązania przedłożono uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa do „prowadzenia sprawy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego, do reprezentowania w pełnym zakresie”, wraz z potwierdzeniem dotychczasowych czynności pełnomocnika. Ocena zakresu, czasu trwania i skutków umocowania następuje według treści pełnomocnictwa, a więc przy zastosowaniu dyrektyw językowo- logicznych oraz przepisów prawa cywilnego, w tym w szczególności zasad dotyczących wykładni oświadczeń woli (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., II UZ 78/05, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 117 i z dnia 28 października 2011 r., I CZ 82/11, niepubl.). W analizowanym pełnomocnictwie nie tylko określono przedmiot sprawy objęty wyłączną kognicją Sądu Najwyższego, ale dodatkowo zaakcentowano, iż zostało ono udzielone w pełnym zakresie. Wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego z treści pełnomocnictwa jednoznacznie wynika, iż skarżąca upoważniła pełnomocnika do prowadzenia sprawy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a użycie formuły, iż pełnomocnictwo obejmuje umocowanie do reprezentowania przed Sądem Najwyższym, przy takiej treści pełnomocnictwa, jest zbędne. Wobec prawidłowego wykonania zobowiązania nałożonego na pełnomocnika, bezprzedmiotowe jest rozważanie konsekwencji opatrzenia wezwania wadliwym rygorem zwrotu skargi, zamiast jej odrzucenia.

Skoro Sąd Apelacyjny dokonał błędnej oceny pełnomocnictwa i w jej wyniku uznał, że żaląca nie usunęła braków formalnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, zaskarżone postanowienie, musi ulec uchyleniu.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie.

aj

r.g.